

10 februarie – 16 februarie

Onestitatea față de Dumnezeu

Textul de memorat: „Sămânța care a căzut pe pământ bun sunt aceia care, după ce au auzit Cuvântul, îl țin într-o inimă bună și curată și fac rod în răbdare.” (Luca 8:15)

Ce înseamnă să avem o inimă curată și cum se manifestă omul cu o astfel de inimă? În societatea contemporană, onestitatea este o regulă etică vagă și relativă; majoritatea oamenilor dau dovadă de incorectitudine din când în când, dar o consideră acceptabilă, atâta timp cât nu este vorba despre ceva foarte grav. Iar în anumite situații, o consideră justificată.

Adevărul și onestitatea merg întotdeauna mână în mână. Problema este însă că noi nu ne-am născut cu înclinația să fim sinceri; însușirea aceasta morală trebuie învățată și constituie esența caracterului unui creștin.

Dacă suntem onești, ne bucurăm de niște avantaje. De exemplu, nu avem de ce să ne facem griji că vom fi prinși cu minciuna și nici nu suntem nevoiți să o ascundem. Onestitatea este o trăsătură de caracter valoroasă, mai ales în situațiile dificile în care pare a fi mai simplu să minți.

În studiul de săptămâna aceasta, vom analiza conceptul de onestitate din unghiul practicii returnării zecimii și vom vedea de ce este aceasta importantă pentru creștin.

Duminică, 11 februarie – O chestiune de cinste

Un lucru pe care îl avem cu toții în comun este acela că nu ne place nesinceritatea. Și nu ne place mai ales când o vedem la alții. La noi înșine o observăm mai greu, iar când o observăm, tindem să ne scuzăm acțiunile, să ne justificăm faptele, să diminuăm importanța lor: „A, nu e chiar atât de grav; este un lucru minor, nu contează.” Poate că pe noi reușim să ne păcălim cu aceste cuvinte, dar nu și pe Dumnezeu.

„Necinstea este practică peste tot în rândurile noastre și aceasta este cauza stării de căldicel în care se află mulți dintre cei care mărturisesc a crede adevărul. Ei nu sunt în legătură cu Hristos și își înșală propriul suflet.”
- Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 4, ed. 2015, pp. 270-271

1. Ce principiu important prezentat de Isus ne ajută să înțelegem de ce trebuie să fim cinstiți chiar și în „lucrurile mici”? Luca 16:10

Dumnezeu știe cât de înclinați suntem spre incorectitudine, mai ales când este vorba despre lucrurile pe care le deținem. De aceea, El ne-a pus la dispoziție un antidot puternic împotriva incorectitudinii și egoismului, cel puțin în ce privește posesiunile materiale - principiul aducerii zecimii și darurilor.

2. Ce învățături ne transmit textele următoare și cum ne pot ajuta aceste învățături să rămânem onești? Leviticul 27:30; Maleahi 3:8

„Nu se face niciun apel la recunoștință sau generozitate. Este o chestiune de cinste. Zecimea este a Domnului, iar El ne cere să îi dăm înapoi ce este al Său. [...] Dacă cinstea este un principiu esențial în viața de afaceri, nu ar trebui oare să ne recunoaștem obligația față de Dumnezeu, obligație care stă la baza tuturor celorlalte?” - Ellen G. White, *Educație*, ed. 2012, p. 120

În ce fel te ajută returnarea zecimii să-ți aduci aminte cine este Proprietarul tuturor lucrurilor pe care le ai? De ce este important să nu uiți cine este Proprietarul?

Luni, 12 februarie – Viața de credință

3. Ce ne spune relatarea următoare despre veridicitatea credinței lui Avraam? Geneza 22:1-12

Credința nu este un eveniment unic în viață. Nu este suficient să o exprimăm într-un mod convingător o singură dată pentru a demonstra că suntem creștini loiali și credincioși, care trăim prin har, acoperiți de sângele lui Hristos.

De exemplu, actul de credință al lui Avraam de pe muntele Moria (Geneza 22) stârnește uimirea lumii religioase de mii de ani încoace. Însă, la Avraam, credința nu a apărut ca prin minune atunci când a avut nevoie de ea. Viața lui anterioară de credincioșie și ascultare a făcut posibil acest mare act de credință. Dacă anterior acestui eveniment ar fi fost necredincios în mod frecvent, nu ar fi trecut testul. Și nu începe îndoială că el a continuat și după acest eveniment să aibă o viață de credință.

Idea este că nici credința celui care este conștient că este doar un administrator, nu proprietar, nu este un act ocazional. Cu timpul, ea devine fie mai profundă și mai puternică, fie mai superficială și mai firavă, după cum este exercitată sau nu.

4. Care este sursa credinței și cum putem avea credință? Evrei 12:2

Singura noastră opțiune ca administratori credincioși este „să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus...” (Evrei 12:2). Cuvântul „Desăvârșirea” apare doar aici în tot Noul Testament și poate fi tradus și prin „Desăvârșitorul”. Aceasta înseamnă că Isus dorește să ne desăvârșească credința, s-o aducă la maturitate (Evrei 6:1,2). De aceea, viața de credință este o experiență dinamică: credința crește, se dezvoltă și se maturizează.

Marți, 13 februarie – O declarație de credință

După cum am văzut, credința este un proces, o experiență dinamică de dezvoltare și maturizare. O cale prin care Dumnezeu ne testează credința și ne-o întregeste este actul returnării zecimii. Dacă este corect înțeleasă, returnarea zecimii nu este nici legalism, nici un mijloc prin care încercăm să ne câștigăm mântuirea. Ea este o declarație de credință. Este o dovadă exterioară, vizibilă, personală a autenticității credinței noastre.

La urma urmei, oricine poate pretinde că el crede în Dumnezeu și în Isus. După cum știm, chiar „și dracii cred” (Iacov 2:19). Însă a lua zece procente din venitul tău și a le returna lui Dumnezeu este un act de credință!

5. Ce idee ne transmite Isus când declară că înapoierea zecimii nu trebuie „lăsată nefăcută”? Ce relație există între zecime și aspectele mai importante ale Legii? Luca 11:42

Înapoierea zecimii reprezintă exprimarea smerită a dependenței de Dumnezeu și un act de încredere că Isus este Răscumpărătorul nostru. Ea este recunoașterea faptului că am fost deja binecuvântați „cu tot felul de binecuvântări duhovnicești” (Efeseni 1:3) și că avem promisiunea binecuvântării pe mai departe.

6. Care a fost reacția lui Iacov față de făgăduința lui Dumnezeu? Geneza 28:14-22

„Planul lui Dumnezeu cu privire la zecime este frumos în simplitatea și echitatea lui. Toți îl pot accepta cu credință și curaj, pentru că are origine divină. Îl el sunt îmbinate simplitatea și utilitatea și nu necesită cunoștințe profunde pentru a-l înțelege și pentru a-l pune în aplicare. Toți pot contribui în acest fel la înaintarea importantei lucrări de mântuire. Oricine, bărbat, femeie sau tânăr poate deveni un trezorer pentru Domnul și un agent care trebuie să împlinească nevoile trezoreriei.” - Ellen G. White, *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, ed. 2007, p. 57

De care binecuvântări spirituale te-ai bucurat ca urmare a returnării zecimii? Ce aport a avut returnarea zecimii la creșterea credinței tale?

Miercuri, 14 februarie – Zecimea este închinată Domnului

7. Care sunt cele două idei importante referitoare la zecime pe care le putem desprinde din Leviticul 27:30?

„Zecimea este a Domnului și, de aceea, este sfântă. Ea nu devine sfântă în urma unei convenții sau a unui act de consacrare. Ea este sfântă prin natura ei; ea este a Domnului. În afară de El, nimeni nu are drept asupra ei. Ea nu poate fi închinată Domnului de vreun om, pentru că nu este proprietatea omului.” - Ángel Manuel Rodríguez, *Stewardship Roots*, p. 52

Nu noi „închinăm” zecimea, ci Dumnezeu, numind-o sfântă. El are acest drept. Noi doar I-o returnăm, ca administratori. Zecimea este dedicată Domnului pentru un scop anume. Reținerea ei pentru orice alt scop este un lucru necinstit. Practica înapoierii zecimii sfinte nu trebuie abandonată în nicio circumstanță.

8. Care este, potrivit afirmațiilor lui Pavel, semnificația faptului că Avraam i-a dat zecime lui Melhisedec? Evrei 7:2-10

Zecimea este sfântă la fel cum Sabatul este sfânt. „Sfânt” înseamnă „pus deoparte pentru un scop sacru”. Sfințenia este trăsătura comună a Sabatului și a zecimii. Noi punem deoparte Sabatul zilei a șaptea pentru că el este sacru și punem deoparte zecimea pentru că ea este proprietatea sacră a lui Dumnezeu.

„Dumnezeu a sfințit ziua a șaptea. Acest interval de timp specificat, pus deoparte de Dumnezeu însuși pentru închinare, continuă să rămână la fel de sacru astăzi ca și atunci când a fost sfințit de Creatorul nostru.

Tot la fel, zecimea din venitul nostru este «un lucru închinat Domnului». Noul Testament nu mai precizează legea zecimii, la fel cum nu mai amintește nici de cea a Sabatului, întrucât se pornește de la premisa că ambele sunt valide, iar importanța lor spirituală profundă este explicată. [...] Dacă noi, ca popor, căutăm să îi oferim cu fidelitate lui Dumnezeu timpul pe care l-a pus deoparte pentru El, să nu îi restituim oare acea parte din banii noștri asupra căreia are dreptul?” - Ellen G. White, *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, ed. 2007, p. 51

Ce poți face pentru a nu pierde niciodată din vedere faptul ca zecimea este sfântă?

Joi, 15 februarie – Redeșteptarea, reforma și returnarea zecimii

Lunga domnie a lui Ezechia a fost o perioadă de prosperitate pentru Iuda. Israelii nu se mai bucuraseră de atâtea binecuvântări divine din vremea lui David și a lui Solomon. În 2 Cronici 29-31 găsim următorul raport cu privire la redeșteptarea și reforma lui Ezechia: „El a făcut ce este bine înaintea Domnului” (2 Cronici 29:2); „A fost așezată din nou slujba Casei Domnului” (vers. 35); a fost sărbătorit Paștele (30:5); „A fost mare veselie la Ierusalim” (vers. 26); chipurile, altarele și înălțimile păgâne au fost distruse (31:1); revigorarea sufletească și reformarea practicilor au condus la un belșug de zecimi și daruri (vers. 4,5,12).

9. În ce a constat reînvierea din vremea lui Neemia? Ce a adus tot Iuda la Casa Domnului? Neemia 9:2,3; Neemia 13:12

„Reînvierea și reforma sunt două lucruri diferite. Reînvierea semnifică o înnoire a vieții spirituale, o readucere la viață a puterilor minții și ale inimii, o înviere din moartea spirituală. Reforma semnifică o reorganizare, o schimbare a ideilor și a teoriilor, a obiceiurilor și a practicilor.” - Ellen G. White, *Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă*, ed. 2004, pp. 45-46

Redeșteptarea, reforma și returnarea zecimii sunt legate automat între ele. În lipsa returnării zecimii, redeșteptarea și reforma sunt incomplete, aceasta în cazul în care există. De prea multe ori alegem să rămânem pe margine când ar trebui să ne implicăm activ de partea Domnului. Redeșteptarea și reforma impun un angajament, iar înapoierea zecimii este o parte a acestui angajament. Dacă nu-I înapoiem Domnului ce cere de la noi, nu ne putem aștepta ca El să răspundă la cererile pe care I le facem.

Reînvierea și reforma au loc în biserică, nu în afara ei (Psalmii 85:6). Trebuie să-L căutăm pe Dumnezeu pentru reînviere (Psalmii 80:19) și pentru întoarcerea „la faptele dintâi” (Apocalipsa 2:5). Reforma trebuie să fie făcută în ce privește ce păstrăm și ce îi înapoiem Domnului.

Ceea ce contează nu este doar actul, ci și decizia de la nivelul minții și al emoțiilor, care dezvăluie intenția și dedicarea. Urmările vor fi creșterea în credință, îmbunătățirea vederii spirituale și înnoirea onestității.

Vineri, 16 februarie – Un gând de încheiere

Legământul cu Dumnezeu are mai multe elemente: Dumnezeu, beneficiarul, condițiile, angajamentul ambelor părți de a respecta condițiile, sancțiunile prevăzute pentru nerespectarea condițiilor și rezultatele scontate. Vedem toate acestea în Maleahi 3:9,10. Pasajul acesta reiterează legământul special dintre Dumnezeu și administratorii Săi cu privire la zecime. Când intrăm în acest legământ, arătăm că ne opunem principiilor materialiste ale consumismului (dorinței de a cumpăra mai mult decât e necesar) și dovedim că poate ieși ceva bun dintr-o inimă păcătoasă, dar convertită.

„S-ar părea că spiritul zgârcit și egoist este cel care îi împiedică pe oameni să îi dea lui Dumnezeu ceea ce îi aparține. Domnul a încheiat cu oamenii un legământ special, care prevedea că ei vor pune deoparte cu regularitate o sumă destinată înaintării împărăției lui Hristos, iar El urma să-i binecuvânteze din belșug, până acolo încât să nu mai rămână loc pentru alte daruri. Dar, dacă omul păstrează pentru el ceea ce îi aparține lui Dumnezeu, Domnul declară limpede: «Sunteți blestemați.»” - Ellen G. White, *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, ed. 2007, p. 60

Legământul cu Dumnezeu prevede anumite îndatoriri. Noi ne bucurăm de făgăduințe, dar adesea ne displac poruncile și responsabilitățile. Totuși legământul este o înțelegere între două părți, iar înapoierea zecimii este una dintre îndatoririle pe care ni le asumăm în cadrul lui.

BIBLIA ȘI CARTEA *PROFEȚI ȘI REGI* – STUDIU LA RÂND

Biblia: Matei 8-14

1. Ce reacție au avut noroadele când au văzut minunea vindecării slăbănogului?
2. De cine le-a spus Isus ucenicilor să se păzească, atunci când i-a trimis să vestească Împărăția cerurilor?
3. De către cine, cu cine și de ce a fost confundat Isus?
4. Ce au făcut oamenii din Ghenezaret când Isus a ajuns la ei?

Profeți și regi, capitolul 59

5. Cui suntem îndemnați să le spunem că există un balsam și un medic „în Galaad”?